

РОБЪРТ ХАУЪРД БАРАБАНИТЕ НА ТОМБАЛКУ

Превод от английски: Георги Стоянов, 1997

chitanka.info

Конан си пробива път назад до Хайборейските земи. Той постъпва в наемната армия, която зингаранският принц Запайо де Кова събира за Аргос. Аргос и Кот са във война със Стигия. Планът е Кот да нападне Стигия от север, а аргосеанската армия от юг по море. Кот обаче сключва сепаративен мир със Стигия. В Южна Стигия наемническата армия се оказва хваната в капан между две враждебни сили. Конан отново е между малцината оцелели. Той бяга през пустинята с един млад аквилонски войник, Амалрик, но е хванат от помадите. Амалрик успява да се спаси.

1.

Последните лъчи на залязващото слънце придаваха кафяво-червеникав оттенък на небето. До кладенеца клечаха трима мъже: единият, на име Амалрик, беше бял, другите двама бяха ганатанци. Техните дрипи не можеха да скрият черните им, мършави тела. Хората ги наричаха Гобир и Сейду, Клекнали край кладенеца те приличаха на лешояди.

Една камила преживяше наблизно, а два уморени коня безрезултатно душеха пясъка. Тримата мрачно дъвчеха сушени фурми. Черните мъже бяха отдадени изцяло на заниманието на своите челюсти, докато белият от време на време поглеждаше към червеното небе или към еднообразната равнина. Той пръв забеляза конника. Когато дойде при тях, опъна юздата и конят се изправи на задните си крака.

Ездачът беше истински великан. Дебелите устни, червените ноздри и кожата — по-черна от тази на другите двама, показваха, че във вените му преобладава негърска кръв. Широкият му копринен панталон, събран около голите глезени, беше пристегнат с пояс, увит неколккратно около огромния му корем. На пояса му висеше ятаган, който малко мъже можеха да въртят с една ръка. С този ятаган той беше известен навсякъде, където се подвизаваха тъмнокожите чада на пустинята. Този мъж беше Тилатън, гордостта на Ганата.

Напреко на седлото лежеше или по-точно висеше едно тяло. Когато видяха белите крайници, ганатанците подсвирнаха. Свободната коса на висящото момиче се развяваше като черна вълна върху стремето.

Черният великан се усмихна и белите му зъби блеснаха в здрача. Той хвърли небрежно пленницата си на пясъка. Тя остана да лежи в безсъзнание. Гобир и Сейду инстинктивно се обърнаха към Амалрик, докато Тилатън го наблюдаваше от седлото. Тримачерни срещу един бял. Появата на бялата жена внесе неуловима промяна в атмосферата.

Очевидно Амалрик единствен не забеляза възникналото напрежение. Той разсеяно наклони назад русите си къдрици и погледна с безразличие отпуснатото тяло на момичето. Сивите му очи за момент блеснаха, но другите не забелязаха.

Тилатън скочи от седлото и презрително захвърли юздата към Амалрик.

— Погрижи се за коня ми — каза той. — Всемогъщи Джил, не намерих пустинна антилопа, но намерих тази млада кобилка. Залитах из пясъците и точно когато я наближих, падна. Мисля, че е припаднала от умора и жажда. Отдръпнете се, проклети чакали и ме оставете да ѝ дам да пие.

Едрият чернокож довлече момичето до кладенеца и започна да мие лицето и ръцете ѝ с вода, после сипа няколко капки между изсъхналите ѝ устни. Не след дълго тя изстена и се размърда. Сложили ръце на коленете си Гобир и Сейду се наведоха и надникнаха през снажните рамене на Тилатън. Амалрик стоеше малко настрана, без да проявява видим интерес.

— Идва в съзнание — съобщи Гобир.

Сейду не каза нищо, само облиза дебелиите си устни.

Амалрик огледа безпристрастно проснатото тяло от износените сандали до разбърканата корона от лъскава черна коса. Единственото облекло на момичето беше копринена рокля пристегната в кръста. Ръцете, вратът и част от гърдите ѝ бяха голи, подгъвът на роклята достигаше няколко сантиметра над коленете. Ганатанци гледаха жадно оголените части от тялото ѝ, които макар и по детински бели и меки, бяха закръглени от напъпващата женственост. Амалрик вдигна рамене.

— Кой е след Тилатън? — попита той небрежно.

Две мършави глави се обърнаха към него. Два чифта кръвясали очи го погледнаха въпросително. После чернокожите се втрениха един в друг. Между тях започнаха да прескачат искри на ревност.

— Не се бийте — каза им Амалрик. — Хвърлете чоп. — Той извади ръка изпод износената си туника и хвърли пред тях две зарчета. Една ръка, подобна на животинска лапа нетърпеливо ги сграбчи.

— Прав си! — съгласи се Гобир. — Ще хвърлим чоп... който спечели, ще е след Тилатън.

Амалрик погледна към черния великан, който все още наведен над своята пленница връщаше към живот изтощеното тяло. Точно в

този момент дългите ѝ мигли се разтвориха. Дълбоки виолетови очи погледнаха смутено похотливото лице на черния мъж. От дебелите устни на Тилатън се изтръгна възторжено възклицание. Той измъкна от пояса си едно шише и го допря до устните на момичето. Тя машинално пи от виното. Амалрик отмести очи от нейния блуждаещ поглед. Беше сам срещу тримата черни, а всеки от тях имаше не по-малка сила от неговата.

Гобир и Сейду се наведоха над зарчетата. Сейду ги захлупи в шепата си, духна им за късмет, разклати ги и ги хвърли. Двете прилични на лешояди глави се наведоха над кубчетата, които се въртяха в оскъдната светлина. Амалрик измъкна сабята си и замахна. Острието премина през мършавия врат, разсичайки дихателната тръба. Главата на Гобир, която едва се държеше, падна връз зарчето, последвана от струя кръв.

Едновременно с това Сейду, с отчаяната бързина на пустинник скочи на крака, измъкна ятагана си и замахна свирепо към главата на убиеца. Амалрик едва има време да посрещне удара. Свистящият ятаган удари правата сабя, вдигната над главата на белия мъж. Той я изпусна и се олюля. После възстанови равновесието си, сграбчи с две ръце Сейду и го принуди да премина към близък бой, при който ятаганът беше безполезен. Под парцаливите дрехи на пустинника се криеше яко като от стомана тяло.

Тилатън моментално оцени положението, остави момичето, изрева и скочи. Спусна се към борецките се като разярен бик огромният му ятаган блестеше в ръката му. Амалрик го видя, че идва и изстина. Сейду се дърпаше и се извиваше затрудняван от ятагана, който, безполезно се мъчеше да насочи срещу своя противник. Краката им се извиваха и тъпчеха по пясъка. Телата им се притискаха едно в друго. Амалрик натисна с тока на сандала си върху босото стъпало на ганатанеца и усети как костта изпука, точно когато Тилатън, замахна. Те залитнаха като пияни. Амалрик усети как стоманата закачи долната част на ръката му и се заби дълбоко в тялото на Сейду. По-малкият ганатанец нададе предсмъртен писък. Конвулсивното му трепване го освободи от хватката на Амалрик.

Тилатън изрева едно проклятие, измъкна сабята си от тялото, отхвърляйки настрана умиращия мъж. Преди да удари повторно,

Амалрик, настръхнал от страх пред огромния ятаган, се хвърли върху великана.

Отчаяние обзе Амалрик, когато почувства силата на негъра. Тилатън беше по-умен от Сейду. Хвърли ятагана и с рев се вкопчи в гърлото на Амалрик. Големите черни пръсти стискаха като железни. Амалрик, мъчейки се безуспешно да се освободи от хватката, падна заедно с ганатанеца, чието тежко тяло го прикова към земята. Помалкият мъж беше ужасен като плъх, попаднал в устата на куче. Главата му беше зверски притисната в пясъка. Като през червена мъгла той видя свирепото лице на негъра, дебелите устни, изкривени в жестока усмивка, блестящите зъби.

— Ти я желаеш, ти, бяло куче! — изръмжа ганатанецът. — Ауу! Ще ти счупя врата! Ще го откъсна! Аз... ятаганът ми! Ще ти отсека главата и ще ѝ я дам да я целува!

Тилатън удари отново, главата на Амалрик в твърдия като камък пясък и в изблик на кръвожадна страст, повдигна своя противник и го хвърли настрана. После черният великан стана, затича се, отиде до мястото, където лежеше ятаганът — един широк полумесец от стомана — и го взе. Крещейки в садистичен екстаз, той се обърна и се спусна назад, размахвайки високо оръжието си. Амалрик — замаян, разтревожен, изнемощял от боя — стана да го посрещне. При боя поясът на Тилатън се беше размотал и краят му висеше в краката на ганатанеца. Той го настъпи, препъна се, политна напред и разпери ръце. Ятаганът изхвърча от ръката му.

Възбуден Амалрик хвана ятагана с две ръце и залитайки пристъпи напред. Пустинята плуваше в погледа му. Като през мъгла той видя лицето на Тилатън да се отпуска в предчувствие за очакващата го съдба. Широката му уста зейна. Бялото на очите му се показа. Подпрян на коляното и на ръката си черният замръзна, сякаш неспособен да се движи. После ятаганът се спусна, разцепвайки кръглата глава до брадата. Амалрик имаше смътно впечатление за едно черно лице, разделено от разширяваща се червена линия, губеща се в сгъстяващите се сенки. После бързо настъпи тъмнина.

С нежна настойчивост нещо хладно и меко докосваше лицето на Амалрик. Той се пресегна слепешком и ръката му напипа нещо топло, твърдо и гъвкаво. Когато зрението му се проясни Амалрик видя нежния овал на оградено от черна лъскава коса лице. Като в транс той

гледаше, без да говори и жадно поглъщаше всеки детайл от пълните червени устни, от тъмните виолетови очи, от алабастровата шия. Трепна и разбра, че видението говори с нежен, музикален глас. Думите бяха непознати, но въпреки това в тях имаше нещо неуловимо близо. Една малка, бяла ръка нежно го бършеше по туптящата глава. Все още замаян Амалрик седна.

Звезди обсипваха небето. Камилата все още преживяше. Конят неспокойно цвилеше. Наблизо лежеше едно едро тяло с разцепена глава, потънала в ужасна локва от кръв и мозък.

Амалрик погледна коленичилата до него девойка, която приказваше на своя нежен, непознат език. Когато мозъкът му се проясни той започна да я разбира. Припомни си почти забравените езици, които беше учил и говорил в миналото, а сред тях и училищните занимания в южната провинция на Кот.

— Коя... си... ти, момиче? — попита той, съставяйки с труд изречението и хвана с твърдите си пръсти една малка ръка.

— Аз съм Лиса. — Името прозвуча почти като бълбукане на поточе. — Радвам се, че дойде в съзнание. Страхувах се, че не си жив.

— Още малко и наистина нямаше да съм жив — промърмори Амалрик, поглеждайки към проснатото ужасно тяло. Момичето потрепери и не проследи неговия поглед. Ръката ѝ трепереше и на Амалрик му се стори, че долавя ударите на сърцето ѝ.

— Беше ужасно — запъна се тя. — Като някакъв кошмарен сън. Ярост... и удари... и кръв...

— Можеше да бъде и по-лошо — изръмжа той.

Изглежда Лиса усещаше всяка промяна в гласа или настроението му. Тя свенливо пъкна свободната си ръка в неговата.

— Не исках да те обидя. Ти постъпи много благородно, като рискува живота си за една непозната. Благороден си като северните рицари, за които съм чела.

Амалрик бързо я погледна. Големите ѝ чисти очи срещнаха погледа му и потвърдиха току-що изречените думи. Той се наклони да каже нещо, после промени решението си и попита:

— Как попадна в пустинята?

— Аз дойдох от Газал — отвърна Лиса. — Аз... аз избягах. Не можех повече да търпя. Но в пустинята беше горещо и бях самичка, и уморена, а единственото, което виждах беше пясък — пясък... и ярко,

пламтящо синьо небе. Пясъците изгаряха краката ми, сандалите ми бързо се скъсаха. Бях жадна, а манерката ми скоро се изпразни. И тогава пожелах да се върна в Газал, но всички посоки ми изглеждаха еднакви. Не знаех по кой път да тръгна. Бях много изплашена и побягнах в първата посока, в която мислех, че се намира Газал. След това не си спомням много. Тичах, докато имах сила.

— Трябва известно време да съм лежала на изгарящия пясък. Спомням си, че станах и се запрепъвах напред. Мисля, че накрая чух някой да вика и видях един черен човек на черен кон да язди към мен. После не помня нищо до момента, когато се събудих и видях, че лежа на пясъка, а главата ми е в скута на онзи мъж и той ми дава да пия вино. След това чух викове и бой... — Тя потрепери. — Когато всичко свърши, изпъзях до мястото, където лежеше ти като мъртъв и се опитах да те свестя.

— Защо? — попита той. Тя изглеждаше объркана.

— Защо? — запъна се тя — защото... ти беше ранен... и... всеки на мое място би постъпил така. Освен това разбрах, че ти се би, за да ме защитиш от черните. Хората в Газал казват, че те са жестоки и причиняват зло на безпомощните.

— Това невинаги е вярно — промърмори Амалрик. — Къде е този Газал?

— Сигурно не е далеч — отвърна тя. — Ходих цял ден... а после, след като ме намери черният мъж, не знам колко далече ме е отнесъл. Той трябва да ме е открил около залез-слънце, така че не е могъл да измине много.

— В коя посока? — попита той.

— Не знам. Когато напуснах града вървах на изток.

— Град? — промърмори той. — На един ден път от това място? Аз мислех, че на хиляди мили наоколо е само пустиня.

— Газал е в пустинята — отговори Лиса. — Построен е сред палмите на един оазис.

Отмествайки момичето, той се изправи, опипа ожулената и разкъсана кожа на гърлото си и тихо изруга. Амалрик огледа тримата черни и видя, че са мъртви. Тогава ги издърпа един по един на известно разстояние в пустинята. Някъде завиха чакали. Амалрик се върна при кладенеца, където момичето търпеливо клечеше и изруга, когато видя само черния жребец на Тилатън и камилата. По време на

боя останалите коне бяха скъсали въжетата, с които бяха вързани и бяха избягали.

Амалрик даде на момичето шепа сушени фурми. Тя започна лакомо да яде, а той седеше и я наблюдаваше нетърпеливо.

— Защо избяга? — попита неочаквано Амалрик. — Да не би да си робиня?

— В Газал няма роби — отвърна тя. — О, беше ми скучно... толкова скучно от монотонния живот. Искях да видя света. Ти от коя страна идваш?

— Аз съм роден в западните планини на Аквилония — отговори Амалрик.

Тя плесна с ръце като дете.

— Знам къде е тази страна! Виждала съм я на картите. Тя е най-западната от хайборейските страни. Неин крал е Епюс, ненадминатият саблъор.

Амалрик беше шокиран. Той вдигна глава и погледна момичето.

— Епюс? О, вече деветстотин години как Епюс е мъртъв. Името на нашия крал е Вилерас.

— Да, разбира се — каза тя смутена. — Колко съм глупава. Разбира се, че Епюс е бил крал преди девет столетия, както ти казваш. Но кажи ми... разкажи ми всичко за света!

— О, това не е лесна работа! — отговори той смутен. — Ти никак ли не си пътувала?

— Сега за първи път излизам отвъд стените на Газал — увери го тя.

Погледът му беше съсредоточен върху извивката на бялата ѝ гръд. В момента той не се интересуваше от нейните пътувания, а Газал можеше да върви по дяволите.

Амалрик започна да разказва. После, променяйки намерението си, той я взе грубо в ръцете си, а мускулите му се напрегнаха в очакване на съпротива. Не срещна никаква съпротива. Мекото ѝ, податливо тяло лежеше на коленете му, без да се съпротивлява. Тя го гледаше изненадана, но без страх или смущение. Приличаше на дете, което се подчинява на някаква нова игра. Нещо в нейния открит поглед го смути. Ако беше почнала да пищи, да плаче, да се съпротивлява или да се усмихва разбиращо, той щеше да знае как да се държи.

— В името на Митра, коя си ти, момиче? — попита грубо той. — Нито слънцето те е засегнало, нито флиртуваш с мен. Приказките ти показват, че не си просто момиче от народа, невинна в своето невежество. И въпреки това, ти изглежда не познаваш живота.

— Аз съм дъщеря на Газал — отговори безпомощно тя. — Ако познаваше Газал може би щеше да разбереш.

Той я вдигна от коленете си и я сложи на пясъка. После взе от седлото на коня едно одеяло и го постла.

— Спи, Лиса — каза той, а гласът му беше дрезгав от противоречиви емоции. — Смятам утре да видя Газал.

На разсъмване тръгнаха на запад. Амалрик качи Лиса на камилата и ѝ обясни как да пази равновесие. Тя се хвана с две ръце за седлото, показвайки, че изобщо не знае да язди камила. Това отново изненада младия аквилонец. Едно израснало в пустинята момиче, което никога не е яздило камила! Кое то до миналата нощ нито е яздило, нито е пренасяно на кон!

Амалрик ѝ направи нещо като наметало. Тя го сложи без възражения, без да попита откъде го е взел — прие го така, както приемаше всичко, което правеше за нея — с благодарност, но съляпо, без да пита за причината. Амалрик не ѝ каза, че коприната, която я пази от слънцето, преди това беше покривала черната кожа на нейния похитител.

Докато яздеха, подобно на дете, което моли за приказка, тя отново го помоли да ѝ разкаже за света.

— Знам, че Аквилония е далеч от пустинята — каза тя. — Делят я Стигия и земите на Шем, и други страни. Как така ти си тук, далеч от твоята родина?

Той вървя известно време, без да отговори, хванал в ръка поводата.

— Аргос и Стигия са във война — каза той остро. — Кот също се намеси. Котиянците настояваха за едновременно нахлуване в Стигия. Аргос събра наемна армия, която отплува с кораби на юг покрай брега. В същото време котиянската армия трябваше да нахлуе в Стигия по суша. Аз бях в наемническата армия на Аргос. Срецнахме стигийската флота и я разбихме, прогонвайки я в Кеми. Трябваше да слезем на суша, да ограбим града и да настъпим по-нататък по посока на Стикс, но адмиралът ни беше колеблив. Предвождаше ни принц Запайо де Кова, зингаранец.

Продължихме да плуваме на юг, докато стигнахме до покритите с джунгла брегове на Куш, Там корабите хвърлиха котва и армията пое на изток, покрай стигийската граница. Тя изгаряше и ограбваше всичко по пътя си. Имахме намерение от определено място да завием на север и да ударим в сърцето на Стигия, после да се присъединим към котиянската армия, която напада от север.

Тогава научихме, че сме предадени. Кот сключил сепаративен мир със стигийците. Една стигийска армия се придвижваше на юг, за да ни пресрещне, докато друга ни беше отрязала от брега.

Принц Запайо, в своето отчаяние измисли безумната идея да продължим на изток, надявайки се да заобиколи стигийската граница и накрая да достигне до земите на Шем. Но армията от север ни нападна. Ние се върнахме и се бихме.

Цял ден воювахме и ги прогонихме чак до техния лагер. Но на следващия ден ни нападнаха и от запад. Притисната между враговете, нашата армия престана да съществува. Бяхме разбити, смазани, унищожени. Малцина се спасиха. Когато падна мрак, аз избягах с приятеля си, кимериец, на име Конан — страхотен мъж, силен като вол.

Яздихме на юг в пустинята, защото нямаше друга посока, в която бихме могли да тръгнем. Конан беше пътувал по-рано в тази част на света и вярваше, че съществува възможност да оцелеем. Далеч на юг намерихме оазис. Скитайки се от оазис на оазис измъчвани от глад и жажда, се намерихме в гола, непозната земя с изгарящо слънце и пустинни пясъци. Яздихме, докато конете ни не започнаха да сплитат крака, а ние почти не бяхме на себе си.

Една нощ видяхме да светят огньове и тръгнахме към тях. Хванахме се като удавници за мисълта, че ще намерим приятелски настроени хора. Щом се приближихме до тях, те ни поздравиха с облак от стрели. Конят на Конан беше ранен, вдигна се на задните си крака и хвърли ездача от гърба си. Вратът му навярно беше пречупен като клонче, защото не помръдна. Аз някак си се измъкнах в тъмнината, макар че конят ми умря под мен. Успях само за миг да зърна нападателите — високи, мършави, кафяви хора, облечени със странни варварски дрехи.

Вървах пеша през пустинята и попаднах на тези трима лешояди, които видях вчера. Те са чакали... ганатанци, членове на разбойническо

племе със смесена кръв — негърска и само Митра знае каква друга. Единствената причина, поради която не ме убиха, беше, че не притежавах нищо, което желаят. Един месец скитах и ограбвах заедно с тях, защото нямах възможност да правя нищо друго.

— Не съм знаела — промърмори тя. — Говореха, че по света има войни и жестокости, но на мен всичко ми се струваше като сън и някъде далеч от мен. Като те слушам да говориш за предателство и битки имам чувството, че ги виждам.

— Газал никога ли не е нападан от врагове? — попита Амалрик.

Тя поклати глава.

— Хората яздят далеч от Газал. Виждала съм понякога на хоризонта черни точки да се движат в редици. Старите хора казват, че това са армии, които отиват на война. Но те никога не идват близо до Газал.

Амалрик почувства раздразнение и безпокойство. Тази пустиня, която изглежда лишена от живот, приютява някои от най-свирепите племена на земята ганатанците, които бродят далеч на изток, маскираните тибу, за които се вярва, че живеят на юг, а някъде далеч на югозапад лежи полумитичната империя на Томбалку, населявана от дива и варварска раса. Неестествено е, че един град по средата на тази дива страна е останал напълно изолиран и жителите му дори не знаят какво значи война.

Той погледна настрани и в главата му нахлуха странни мисли. Дали момичето не е получило слънчев удар? Или пък в образа на жената се крие демон, дошъл от пустинята, за да го примамва към някаква тайнствена гибел? Той погледна как се е вкопчила по детински във високото седло на камила и това беше достатъчно, за да разсее тези му подозрения. После отново го налегнаха съмнения. Дали не е омагьосан? Дали момичето не е магьосница?

Движеха се на запад, без да спират. Спряха за малко само, за да похапнат фурми и да пийнат вода. За да я запази от изгарящото слънце, Амалрик ѝ направи навес от сабята, ножницата, и одеялата от седлото. Свали я на ръце от високото седло, тъй като беше уморена и вдървена от подскачащия ход на камила. Отново усети чувствената сладост на мекото ѝ тяло и през него премина похотлива тръпка. За миг спря неподвижен, опиянен от нейната близост. После я сложи под сянката на измайсторения навес.

Почувства се почти разгневен от невинния ѝ поглед, от покорността, с която отпусна младото си тяло в ръцете му. Държеше се така, сякаш не знаеше нищо за нещата, които биха могли да ѝ се случат. Нейната невинност го накара да изпита срам и безсилен гняв.

Амалрик почти не почувства вкуса на фурмите. Той не вдигаше очи от нея, поглъщайки жадно всяка подробност от младото ѝ, гъвкаво тяло. Тя изглежда не разбираше неговия интерес. Повдигна я, за да я сложи отново на седлото, ръцете ѝ инстинктивно обгърнаха врата му и той потрепери. Качи я на камила и продължиха напред.

2.

Наближаваше залез-слънце, когато Лиса посочи с ръка и извика:
— Виж! Кулите на Газал!

Амалрик ги съзря в края на пустинята. Към синьото небе се извисяваше нефритенозелен грозд от остри кули и минарета. Да не беше момичето, би го взел за мираж. Амалрик погледна любопитно към Лиса; тя не проявяваше никакви признаци на нетърпелива радост от завръщането си в родния град. Само въздъхна и сякаш отпусна слабите си рамене.

Когато приближиха, той видя по-ясно подробностите. Направо от пясъците се издигаше стена, която обграждаше кулите. Амалрик забеляза, че на много места стената се руши. Кулите също бяха в плачевно състояние. Покривите бяха провиснали. Зееха счупени, назъбени стени. Острите върхове бяха наклонени като пияни. Обзе го страх. Дали не язди към град на мъртви, воден от вампир? Погледна бързо, към момичето и се успокои. Никакъв демон не можеше да се крие в това божествено изваяно тяло. Тя го погледна със странен, изпълнен с копнеж въпрос в дълбоките си очи. Обърна се нерешително към пустинята, а после с дълбока въздишка отново насочи поглед към града, сякаш бе обзета от неуловимо, фатално отчаяние.

Сега през отворите в смарагдовозелената стена Амалрик видя в града да се движат фигури. Когато минаха през пролуката в стената и излязоха на една широка улица, никой не ги приветства. Отблизо, на светлината на залязващото слънце, разрухата беше по-ясна. Между камъните по улиците растеше буйна трева. Трева растеше и на малките площади. Всичко беше в руини. Тук-там развалините от къщите бяха разчистени и местата превърнати в зеленчукови градини.

Издигаха се напукани и избелели куполи. Зееха портали без врати. Навсякъде разрухата беше сложила своя отпечатък. Но в южната част на града Амалрик видя една запазена кула — лъщяща, червена, цилиндрична. Тя блестеше между руините. Амалрик посочи към нея.

— Защо тази кула е по-запазена от другите? — попита той. Лиса пребледня, разтрепери се и конвулсивно го хвана за ръката.

— Не говори за нея? — прошепна тя. — Не гледай към нея... дори не мисли за нея!

Амалрик се намръщи. Ужасът в нейните думи някак си промени външността на загадъчната кула. Сега тя приличаше на змийска глава, издигната сред развалини и разорение. От черните ѝ бойници се изсипа поток от черни точки — прилепи.

Младият аквилонец се огледа предпазливо. В края на краищата той нямаше никаква гаранция, че жителите на Газал ще се отнесат дружелюбно към него. Видя по улиците спокойно да се разхождат хора. Когато спираха и се взираха в него, той усещаше, по неразбираема за него причина, как по тялото му като че ли полазват мравки. Бяха мъже и жени с приятна външност, с добродушни погледи. Но интересът им изглеждаше толкова слаб, толкова неопределен и безличен. Те не проявяваха никакво желание да се приближат или да заговорят с него. Може би за тях появата на въоръжен конник в града беше най-обикновеното нещо на света. Все пак Амалрик дълбоко се съмняваше, че това е вярно. Подчертаното безразличие, с което го посрещаха жителите на Газал малко го разтревожи.

Лиса разговаряше с тях, посочваше Амалрик, вдигаше ръката му като на любимо дете.

— Това е Амалрик от Аквилония, който ме спаси от черните хора и ме доведе у дома.

Хората тихо, учтиво го поздравяваха, а неколцина се приближиха и протегнаха ръце. Амалрик никога не беше виждал толкова двусмислени, любезни лица. Очите им бяха нежни и благи, без страх и без учудване. Не бяха очи на страхливи хора. По-скоро бяха очи на хора, потънали в мечти.

Тези погледи предизвикваха в него чувство за нереалност. Той почти не чуваше, какво му казват. Умът му беше зает с необичайността на всичко това — тези тихи, замечтани хора в копринени туники и меки сандали, движещи се безцелно между обезцветените развалини. Нима е попаднал в лотосов рай на илюзиите? От зловещата червена кула прозвуча някаква фалшива нотка.

Един мъж с гладко без бръчки лице, но с посребрена коса каза:

— Аквилония? Там имаше нашествие... ние чухме за крал Брагоръс от Немидия. Как завърши войната?

— Беше отблъснат — отговори лаконично Амалрик, потискайки една тръпка. Деветстотин години бяха минали, откакто Брагоръс беше повел своите копиеносци на поход срещу Аквилония.

Човекът замълча. Хората продължиха по пътя си и Лиса го задърпа за ръката. Той се обърна и я погледна. В царството на илюзиите и сънищата нейното меко, твърдо тяло спря фантастичните му предположения. Тя не беше сън. Тя беше реалност. Тялото ѝ беше сладко и осезаемо като сметана и мед.

— Ела — каза тя. — Хайде да отидем да си починем и да хапнем.

— Що за хора са това? — попита Амалрик. — Няма ли да им разкажеш за твоите преживявания?

— Няма да проявят интерес — отговори Лиса. — Ще послушат малко, после ще се разотидат. Те едва ли са забелязали отсъствието ми. Хайде!

Амалрик отведе коня и камила и ги завърза в един затворен двор, където тревата беше по-висока. От един счупен фонтан в мраморно корито течеше вода. После хвана Лиса за ръка, а тя го въведе в един сводест вход. Беше паднала нощ. В отвореното пространство над двора осеяното със звезди небе осветяваше назъбените кулички на покрива.

Лиса прекоси уверено няколко тъмни стаи. Стиснал малката ѝ ръка, Амалрик я следваше пипнешком. Това приключение не му доставяше удоволствие. Плътната тъмнина беше наситена с миризма на прах и на гнилоч. Понякога стъпваша по счупени плочки, друг път по изтъркани килими. Ръката му докосваше разядени сводове на врати. През счупения покрив се виждаха звезди, на чиято светлина зърна виещ се, лошо осветен коридор, украсен с изгнили гоблени. Те шумяха от слабия ветреца. От този приличен на шепот на вещици шум косите му настръхнаха.

Влязоха в стая, през чийто отворени прозорци проникваше слаба звездна светлина и Лиса пусна ръката му. Тя измъкна отнякъде гладка като стъкло топка, която засия със златиста светлина. Постави я върху мраморна маса и му направи знак да легне върху дебело застлан с коприни диван. Влезе в една скрита ниша и донесе златен съд с вино и съдове с непозната на Амалрик храна. Имаше фурми, другите плодове

и зеленчуци, бледи и блудкави за неговия вкус, му бяха непознати. Виното беше приятно, но слабо, сякаш беше вода, с която са изплакнати вински чаши.

Седнала на мраморен стол, с лице към него, Лиса дъвчеше изискано.

— Що за място е това? — попита той. — Ти си от тези хора и същевременно толкова различна от тях.

— Казват, че приличам на предците ни — отговори Лиса. — Преди много години те дошли в пустинята и построили този град посред голям оазис, в който имало много извори. Камъните взели от развалините на още по-стар град... само Червената кула... (гласът ѝ притихна, тя погледна нервно към прозорците, през които се виждаха звезди)... само Червената кула е съществувала. Тогава... тя била празна.

Някога нашите предци, които наричали себе си газали, живеели в Южен Кот. Те били известни със своята ученост. Не искали да възстановят култа към Митра, който котиянците отдавна отрекли и кралят ги прогонил от кралството си. Тогава много от тях отишли на юг: свещеници, учени, учители и изследователи, заедно с шемитските си роби.

Издигнали град в пустинята Газал, но почти веднага след построяването му робите се разбунтували, избягали и се смесили с дивите племена на пустинята. Не се отнасяли с тях лошо, но през нощта до тях достигнало съобщение... съобщение, което ги накарало като луди посред нощ да напуснат града и да избягат в пустинята.

Моят народ, живял тук и се научил да произвежда храната и напитките си от суровините, с които разполагал. Техните научни познания били възхитителни. Когато робите избягали, отвели със себе си всички камили, коне и мулета. Оттогава хората в този град нямат никаква връзка с външния свят. В Газал има цели стаи пълни с карти, книги и хроники, но всичките са отпреди деветстотин години, от времето, когато са избягали от Кот. Оттогава никакъв човек от външния свят не е стъпвал в Газал. И хората постепенно намаляват. Те са станали толкова мечтателни и вглъбени в себе си, че са лишени от всякакви човешки страсти и апетит. Градът се руши и никой не помръдва ръка да го поправи. Когато... (тя се задави и потрепери)... когато излезе чудовището, те не могат нито да избягат, нито да се бият.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна той и по гърба му премина студена тръпка. Шумоленето на изгнилите завеси по безмълвните черни коридори събуди неясни страхове в душата му.

Лиса поклати глава, стана, заобиколи мраморната маса и сложи ръце на раменете му. Очите ѝ бяха влажни и блестяха от ужас и отчаян копнеж, който го стисна за гърлото. Ръката му инстинктивно обгърна гъвкавата ѝ фигура и Амалрик почувства, че тя трепери.

— Дръж ме! — помоли Лиса. — Страх ме е! О, аз мечтаех за такъв мъж като теб. Аз не съм като моя народ. Те са мъртви хора, ходещи по забравени улици. Аз съм жива. Аз съм сърдечна и чувствителна. Аз жадувам и копнея за живот. Аз не мога да понасям тихите улици и порутените стаи, мрачните хора на Газал, макар че никога не съм виждала нещо друго. Затова избягах. Копнеех за живот...

Тя ридаеше неудържимо в прегръдката му. Косата ѝ покри лицето му, уханието ѝ го замая. Твърдото ѝ тяло се притисна в неговото. Тя лежеше върху коленете му, със склучени около врата му ръце. Притискайки я до гърдите си, той сложи устните си върху нейните. Очи, устни, бузи, гърло, гърди — той покриваше всичко с горещите си целувки, докато риданията ѝ преминаха в тежко, задъхано дишане. Неговата страст не беше като насилие на похитител. Страстта, която дремеше в нея се разбуди и го заля като непреодолима вълна. Светещата златна топка, ударена от пръстите му, се търколи на пода и изгасна. Само звездна светлина проникваше през прозорците.

Легнала в ръцете на Амалрик върху покритото с коприна канапе, Лиса откри сърцето си и говори за своите мечти, надежди и стремежи — детски, патетични, ужасни.

— Аз ще те отведа — прошепна ѝ той. — Утре. Права си, Газал е град на мъртви. Ние ще търсим живот във външния свят. Той е изпълнен с насилия, грубости и жестокости, но е по-добър от тази жива смърт...

Страхотен вик на мъка, ужас и отчаяние наруши тишината на нощта. От неговия тембър по кожата на Амалрик изби студена пот. Той стана от дивана, но Лиса отчаяно се вкопчи в него.

— Не, не! — замоли го тя отчаяно. — Не отивай! Остани тук!

— Извършено е убийство! — възкликна той, търсейки сабята си.

Писъците изглежда идваха от външния двор. С тях се чуваше някакъв неописуем звук на раздиране и късане. Те ставаха все по-силни и по-пронизителни, непоносими в тяхната безнадеждност и силна мъка, после преминаха в продължително, разтърсващо ридание.

— Чувал съм да пицят така мъже, които умират на колелото за мъчения! — промълви Амалрик, потрепервайки от ужас. — Що за дяволска работа е тази?

Лиса се тресеше, докарана до лудост от ужас. Той чуваше как сърцето ѝ лудешки бие.

— Това е чудовището, за което говорих! — прошепна тя. — То живее в Червената кула. Дошло е преди много години. Някои казват, че след построяването на Газал отново се е завърнало. То яде човешки същества. Никой не може да каже какво представлява, защото никой, който го е видял не е останал жив. То е бог или дявол. Затова хората от пустинята отдалеч заобикалят Газал. Много от нашите хора са намерили смъртта си в ужасния му търбух. Накрая, когато всички загинат, то ще остане да царува над безлюдния град, както казват, че е царувало над руините, от които е изграден Газал.

— Защо хората се оставят да бъдат изядени? — попита Амалрик.

— Не зная — изхленчи Лиса. — Те мечтаят...

— Хипноза — промърмори Амалрик, — хипноза, съчетана с отслабване. Видях го в очите им. Този дявол ги е хипнотизирал. Всемогъщи Митра, каква ужасна тайна!

Лиса се притисна до гърдите му и се вкопчи за него.

— Какво ще правим? — попита той разтревожено.

— Нищо не може да се направи — прошепна тя. — Твоята сабя е безполезна. Може би то няма да ни стори нищо лошо. За тази нощ чудовището взе своята жертва. Не ни остава нищо друго, освен да си чакаме реда.

— Проклет да съм ако... — възкликна Амалрик възбудено. — Няма да чакаме до сутринта. Тръгваме тази нощ. Пригответи вързоп с храна и вода. Ще оседлая коня и камилата и ще ги изведе от двора. Чакай ме тук!

Тъй като непознатото чудовище вече беше взело жертвата си, Амалрик смяташе, че за няколко минути може да остави момичето самичко. Той тръгна пипнешком по обратния път през виещия се коридор и тъмните стаи, където полюшващите се гоблени шумоляха.

Когато отиде в двора, където ги беше оставил, намери животните сврени едно в друго. Жребецът изцвили и завря муцуната си в него, сякаш почувствал някаква заплаха в безжизнената нощ. Амалрик го оседла и ги поведе през тесния отвор на улицата. Няколко минути покъсно стоеше на осветената от звездите улица. И в този момент един ужасен писък раздра нощната тишина. Той дойде от стаята, където беше оставил Лиса.

Амалрик отговори на този сърцераздирателен вик с див рев. Измъквайки сабята си, той се спусна през двора и скочи през прозореца. Златното кълбо отново светеше, прогонвайки сенките в ъглите на стаята. Коприните бяха разхвърляни на пода. Мраморният стол беше преобърнат, но стаята беше празна.

Болезнена слабост обхвана Амалрик и той залитна към мраморната маса. Слабата светлина трепкаше пред замаяния му поглед. После го обзе необуздан гняв. Червената кула! Там демонът ще занесе своята жертва!

Амалрик се спусна през двора, изскочи на улиците и хукна към кулата, която светеше под звездното небе със сатанинска светлина. Улиците криволичеха, но той вървеше напреко през смълчаните черни сгради, пресичаше дворовете, обрасли с буйна трева полюшвана от нощния вятър.

Струпаните около червената кула порутени постройките бяха в оплачевно състояние, отколкото в останалата част на града. Очевидно в тях не живееше никой. От тях се къртеше и падаше мазилка, а червената кула се издигаше помежду им като отровно червено цвете от руините на костница.

За да достигне до кулата, Амалрик трябваше да пресече развалините. Той дръзко се хвърли в черната маса, търсейки пипнешком врата. Намери я и влезе с насочена напред сабя. Пред него се откри картина като тези, които понякога спхождат човек в кошмарните му сънища.

Слаба дяволска светлина обливаше дългия коридор, по чийто стени потрепваха гоблени. Далеч в дъното Амалрик видя една отдалечаваща се фигура — бяла, гола, прегърбена, залитаща напред, влачеща нещо. Гледката го изпълни с ужас. После призракът изчезна от погледа му, а с него изчезна и зловещата светлина. Амалрик потъна в безмълвна тъмнина — не виждаше, не чуваше, мислеше само за

прегърбената бяла фигура, която влачеше безжизненото човешко тяло по дългия черен коридор.

Докато вървеше пипнешком напред, в ума му изникна далечен спомен: страховита история, която някога беше чул край загасващия огън в колибата на черен магьосник... история за един бог, който живеел в червена къща сред порутен град... бог, почитан от тъмните култове във влажните джунгли и край бавните, тъмни реки. И тогава от дълбините на ума му изплува едно заклинание, прошепнато в ухото му в притихналата нощ, когато лъвовете покрай реката бяха престанали да реват, а листата на палмите бяха спрели да се трият едно о друго. От благоговейните тонове на заклинанието го побиха тръпки.

„Олам-онга“ — прошепна вятърът в непрогледната тъмнина на коридора. — „Олам-онга“ — прошепна прахта под неговите прокрадващи се стъпки. Челото му се покри с пот, сабята трепереше в ръката му. Промъкваше се през къщата на един бог и страхът го държеше в костеливия си юмрук. Къщата на бога — ужасът от тази мисъл изпълни ума му. Всички родови страхове и страховете, простиращи се отвъд рода и праисторическата памет на расата, изпълниха съзнанието му. Обзе го космически, нечовешки ужас. Къщата на тъмнината — това беше къщата на един бог и когато вървеше през нея съзнанието за слабата му човешка природа го смазваше.

Около него трептеше слаба, почти неуловима светлина. Той знаеше, че приближава до самата кула. В следващия момент мина през сводеста врата и се спъна в странно разположено стълбище. Амалрик продължи нагоре. Докато се изкачваше, в него се надигна сляпа ярост — последната защита на човечеството срещу магьосничеството и всички враждебни сили във вселената. Той забрави страха си. Изгарящ от ужасно нетърпение, Амалрик се заизкачва нагоре през плътната, дяволска тъмнина, докато достигна до една стая, огряна от свръхестествена златна светлина.

В далечния край на стаята къси широки стъпала водеха нагоре към някаква платформа, върху която имаше предмети от каменни мебели. Сред тях лежаха останките на жертвата, а стъпалата бяха опръскани с капчици кръв, подобно на сталактити край горещ извор. Повечето от петната бяха стари, изсъхнали, тъмнокафяви, но имаше и няколко все още червени, влажни, блестящи.

Пред Амалрик, в основата на стълбището стоеше бяла, гола фигура. По всичко личеше, че е гол, бял човек, който, скръстил яките си ръце на алабастровите си гърди, го гледаше втренчено. Очите обаче бяха топки от блестящ огън, каквито никога не са гледали от ничие човешко лице. В тях Амалрик зърна студените огънове на ада, обгърнати от ужасни сенки.

Пред очите му формата започна да трепка и да губи очертанията си. С неимоверно усилие аквилониецът разкъса оковите на тишината и произнесе тайнствено, ужасно заклинание. И когато злокобните думи нарушиха тишината, белият великан спря, замръзна. Очертанията му отново станаха ясни, дръзки на фон на златната светлина.

— Сега нападай, проклет да си! — извика истерично Амалрик. — Аз те приковах към твоята човешка форма! Черният магьосник е говорил истината! Той ми даде ключовата дума! Нападай, Олам-онга! Докато не развалиш магията като изядеш моето сърце, ти си един обикновен човек като мен!

С рев като вихър от черен вятър съществото нападна. Амалрик скочи настрана от обсега на ръцете, чиято сила беше по-голяма от тази на вихрушка. Когато чудовището се хвърли напред, един пръст, с нокът като на граблива птица закачи туниката му и разкъса дрехата като гнил парцал. Но Амалрик, окуражен от ужаса на битката, се обърна и заби сабята си в гърба на съществото, така че върхът ѝ излезе цяла стъпка навън от широките гърди.

Адски агонизиращ вой разтърси кулата. Чудовището се завъртя и се спусна към Амалрик. Младежът отскочи и побягна по стъпалата към подиума. Там той се обърна, грабна един мраморен стол и го хвърли върху чудовището. Масивната мебел удари право в лицето злия демон, повличайки го надолу.

Чудовището стана. Представляваше ужасна гледка от лееща се кръв. Отново се опита да се изкачи по стълбите. Обзет от отчаяние, Амалрик вдигна една нефритова пейка — толкова тежка, че от напъгане изпъшка и я хвърли.

От удара Олам-онга падна тежко на стълбите и се просна между парчетата счупен мрамор, оцветени с неговата кръв. С последно, отчаяно усилие, с изцъклени очи той се надигна на ръце. Отмятайки назад окървавената си глава, Олам-онга нададе ужасен рев.

Амалрик потрепери от безграничния ужас на този рев. Някъде от въздуха над кулата като ехо му отговориha далечни дяволски крясъци. После обезобразената бяла фигура падна между окървавените парчета мрамор. Амалрик знаеше, че един от боговете на Куш беше унищожен. Заедно с тази мисъл дойде неясен, необясним страх.

Сред мъгла от ужас той се спусна надолу по стълбите, отдръпвайки се от съществото, което лежеше на пода. Нощта, ужасена от светотатството, изглежда протестираше срещу него. Разумът му, тържествуващ от постигнатата победа, беше обхванат от космически страх.

Когато стигна на горната част на стълбището внезапно спря. От тъмнината идваше Лиса с протегнати към него ръце, с очи изпълнени с ужас.

— Амалрик! — Беше настойчив вик. Той я притисна в прегръдката си.

— Аз го видях — прошепна тя — да влачи по коридора един мъртъв човек. Изпицях и побягнах. После, когато се върнах те чух да викаш и разбрах, че си отишъл да ме търсиш в Червената кула... Ти дойде, за да споделиш моята съдба. — Гласът ѝ беше почти неразбираем.

После, когато тя се опита да погледне разтреперана покрай него, той закри очите ѝ и я обърна. По-добре беше да не види онова, което лежеше на тъмnochервения под. Той грабна разкъсаната си туника, но не се реши да докосне сабята си. Докато водеше или по-точно влачеше Лиса надолу по покритите със сянка стълби, той погледна през рамо и видя, че голата бяла фигура вече не беше между парчетата мрамор. Заклинанието беше привързало Олам-онга към човешката му форма само като живо, но не и като мъртво същество. За момент Амалрик се вцепени. После, той поведе бързо Лиса по стълбите и през тъмните развалини.

Амалрик не намали темпото, докато не достигна улицата, където камилата и жребецът се бяха сгушили един в друг. Той качи бързо момичето на камилата, метна се на жребеца, взе в ръка повода и се насочи право, към порутената стена. Няколко минути по-късно Амалрик дишаше с пълни гърди. Откритият въздух на пустинята охлади кръвта му. Той се беше освободил от миризмата на гнило и отвратителна античност.

От лъка на седлото му висеше малък мях с вода. Храна нямаха, а сабията му беше останала в стаята на Червената кула. Тръгваха към пустинята без храна и оръжие, но тази заплаха изглеждаше по-малка от ужаса на града, който напускаха.

Яздеха, без да говорят. Амалрик се насочи на юг. Някъде в тази посока беше кладенецът. Точно призори, когато изкачиха едно пясъчно било, той погледна назад към Газал, който в розовата светлина на изгряващото слънце изглеждаше нереален. Амалрик се вцепени, а Лиса изпищя. От един пробив в стената изскочиха седем конника. Конете им бяха черни, ездачите бяха покрити от глава до пети в черни наметала. В Газал нямаше коне. Ужас обзе Амалрик. Той се обърна и подкара животните напред.

Слънцето изгря червено, после стана златно, а след това се превърна в бяло кълбо от изгарящ пламък. Бегълците продължаваха напред, залитайки от горещина и умора, ослепени от блясъка. От време на време те наквазваха устните си с вода. А зад тях, с неотслабващ ход се движеха седем черни точки.

Започна да се свечерява, слънцето помръкна и се спусна към края на пустинята. Ледена ръка притисна сърцето на Амалрик. Ездачите се приближаваха.

Амалрик погледна към Лиса и изпъшка. Конят му се препъна и падна. Слънцето беше залязло. Луната изведнъж беше закрита от сянка с формата на прилеп. В пълната тъмнина звездите блестяха с червена светлина. Амалрик чу зад себе си засилващ се шум като от приближаване на вихрушка.

— Не спирай, момиче! — изкрещя той отчаяно. — Продължавай... спаси се. Те искат мен да хванат!

В отговор Лиса слезе от камилата и протегна ръце към него.

— Аз ще умра с теб!

На фона на звездното небе се открииха седем черни тела със застрашителни размери, препускащи като вятър. Под наметалата блестяха топки с дяволски огън. Изсъхналите челюстни кости се блъскаха една в друга и тракаха.

После картината се промени. Покрай Амалрик префуча един кон — неясна маса в неестествената тъмнина. Чу се тъп звук и неизвестният кон отскочи от удара с връхлитащите форми. Един кон

изцвили неистово, приличен на биволски рев глас изрева на непознат език. Отнякъде в нощта им отговори врява от виковете.

Водеше се някаква страхотна битка. Конски копита тъпчеха и удряха. Трещяха страхотни удари. Същият гръмогласен вик с всички сили проклинаше. После неочаквано се показва луната и освети фантастична сцена.

Един мъж на гигантски кон се носеше като вихрушка и сечеше и мушкаше. От друга посока врълхиташе пустинна орда от ездачи, извитите им саби блестяха на лунната светлина. Настрани от билото на хълма седемте черни фигури се отдалечаваха, черните им наметала се развяваха като криле на прилепи.

Амалрик беше обкръжен от пустинни мъже, които скачаха от конете си и го заобикаляха. Мускулести ръце го хванаха здраво. Свирепи, кафяви, прилични на ястребови лица ръмжаха срещу него. Лиса изпищя.

После големият кон се вряза в тълпата и нападателите се разпръснаха. Ездачът се наведе над седлото и погледна внимателно към Амалрик.

— По дяволите! — изрева той. — Амалрик, аквилониецът!

— Конан! — възкликна объркан Амалрик. — Конан! Жив си!

— По-жив, отколкото изглеждаш ти — отговори другият. — Всемогъщи Кром, човече, видът ти е такъв, сякаш дяволите от пустинята са те преследвали цяла нощ. Що за същества бяха тези, които те гонеха? Обикалях лагера, който моите хора бяха стъкнали, за да съм сигурен, че не са се промъкнали врагове, когато луната изгасна като свещ. Чух звуците от бой. Препуснах се по посока на звуците и, всемогъщи Мача, преди да знам какво става, се оказах между тези дяволи. В ръката си държах сабята и сипех безразборно удари около себе си... велики Кром, очите им светеха в тъмнината като огън! Знаех, че ги удрям, но когато луната изгря те бяха изчезнали като издухан от вятър облак. Хора ли бяха това или дяволи?

— Демони изпратени от ада — отвърна Амалрик и потрепери. — По-добре не ме питай. Някои неща не бива да се обсъждат.

Конан не настоя. Не изглеждаше и недоверчив. Неговите вярвания включваха демони и духове, таласъми и джуджета.

— Ти си в състояние да намериш жена дори в пустинята — каза Конан, поглеждайки към Лиса. Момичето беше изпъзляло до Амалрик

и се беше притиснало в него, гледайки изплашено грубите хора, които ги бяха заобиколили.

— Вино! — изрева Конан. — Донесете меховете! Тук! — Той се пресегна, взе един от подадените му мехове и го сложи в ръката на Амалрик. — Дай на момичето да пие колкото може, после пий и ти — посъветва го той. — След това ще ви качим на коне и ще ви заведем в лагера. Виждам, че имате нужда от храна, почивка и сън.

Докараха завит с богат чул кон, който се изправяше на задните си крака и подскачаше. Доброжелателни ръце помогнаха на Амалрик да го възседне. После му подадоха момичето и те поеха на юг, заобиколени от жилави кафяви ездачи, облечени в колоритни дрипи. Много бяха пребрадени с парцали, които скриваха лицата им от очите надолу.

— Кой е този? — прошепна Лиса, обвила ръце около врата на своя любим. Той я държеше на седлото пред себе си.

— Конан кимериеца — промърмори Амалрик. — Човекът, с когото скитах из пустинята след поражението на наемническата армия. Това са хората, които го повалиха. Аз го изоставих да лежи под техните копия, тъй като той очевидно беше мъртъв. Сега го срещаме и както се вижда, той е техен вожд и те го уважават.

— Той е ужасен човек — прошепна Лиса.

Амалрик се усмихна.

— Ти никога по-рано не си виждала белокож варварин. Конан е скитник, разбойник и убиец, но си има собствен морален кодекс. Мисля, че няма причина да се страхуваме от него.

В сърцето си Амалрик не беше толкова уверен. Можеше да се каже, че когато изчезна в пустинята, изоставяйки кимериеца в безсъзнание на земята, в известен смисъл се беше отказал от неговото приятелство. Но тогава Амалрик не знаеше, че Конан е жив. Съмнение гризеше аквилонеца. Кимериецът беше по дивашки верен на другарите си, а варварската му природа не виждаше никаква причина, поради която светът да не бъде ограбван. Той живееше от сабята си. Амалрик потисна една тръпка, когато си помисли какво може да се случи, ако Конан пожелае Лиса.

По-късно, след като се бяха нахранили и уталожили жаждата си Амалрик седеше край малкия огън пред шатрата на Конан. Лиса, завита с копринено наметало, дремеше поставила къдравата си глава

на коленете му. Пламъците от огъня хвърляха трепкаща светлина върху лицето на седналия срещу му Конан.

— Кой са тези мъже? — попита младият аквилонец.

— Конници от Томбалку — отговори кимериецът.

— Томбалку! — възкликна Амалрик. — Значи не е мит!

— Съвсем не е! — съгласи се Конан. — Когато паднах заедно с проклетия си кон бях в безсъзнание. После, когато дойдох на себе си дяволите вече бяха завързали ръцете и краката ми. Това ме разгневи, така че скъсах няколко от въжетата, с които ме бяха завързали. Веднага щом ги скъсвах, те ме завързваха... не успях напълно да освободя нито една от ръцете си. Все пак моята сила им се стори забележителна...

Амалрик погледна към Конан, без да каже нещо. Мъжът беше висок и широк колкото Тилатън, без излишните тлъстини на чернокожия. Той би могъл с голи ръце да извие врата на ганатанеца.

— Решиха да ме закарат в техния град, вместо веднага да ме убият — продължи Конан. — Вярвах, че един мъж с моята сила дълго ще издържи на мъченията, преди да умре и това ще им осигури добро развлечение. Тогава ме вързаха за един кон без седло и заминахме за Томбалку.

В Томбалку имаше двама крале. Заведоха ме пред тях — единият мършав, с кафява кожа, на име Зеебе, и другият дебел негър, който спеше на трона си от слонова кост. Зеебе попита един жрец с кафява кожа, Даура, какво да правят с мен и той хвърли зарове направени от овча кост. Каза, че трябва да бъде одран пред олтара на Джил. Всички извикаха от радост и събудиха краля-негър.

Аз заплюх Даура и открито го проклех, а също и кралете. Казах им, че ако трябва да бъде одран, всемогъщи Кром, искам преди това да си напълня търбуха с вино и ги нарекох крадци и страхливци, и синове на проститутки.

Като чу това, черният крал се размърда, изправи се и ме погледна. Тогава стана и извика: „Амра!“ и аз го познах... Сакумбе, субиец от Черния бряг, един дебел авантюрист, когото познавах добре от времето, когато бях пират по този бряг. Той вършеше незаконна търговия със слонова кост, златен прах и роби и можеше да измами и самия дявол. Е, когато ме позна, миризливият стар негодник слезе от трона и ме прегърна радостен и със собствените си ръце свали

въжетата от мен. После той обяви, че съм Амра, Лъв и негов приятел и не трябва да ми се случи нищо лошо.

— Последвах много препирни, защото Зеебе и Даура искаха кожата ми. Но Сакумбе извика своя оракул, Аския, и той дойде — целият украсен с пера и звънчета, и змийски кожи — магьосник от Черния бряг, син на дявола, ако дявола някога е имал син.

Аския заподскача и направи заклинания, съобщи, че Сакумбе е избраник на Аджуджо, Тъмния, и това, което е казал, трябва да се изпълни. Всички черни на Томбалку изкрещяха и Зеебе отстъпи, защото черните в Томбалку са реална сила. Преди няколко столетия афакската и шемитската раси нахлули в южната пустиня и създали царството Томбалку. Те се смесили с черните от пустинята и резултатът бил една кафява раса с прави коси, която и сега е повече бяла, отколкото черна. Те са доминиращата каста в Томбалку. Но са малцинство и до трона на афакския владетел винаги седи чисто черен крал.

Афаките покорили номадите от южната пустиня и негърските племена от степите, които лежат на юг от тях. Повечето от тези конници например са тибу — със смесена стигийска и негърска кръв. Други са бигармани, миндагани и борни.

Та Сакумбе, чрез Аския, е истинският владетел на Томбалку. Афаките се кланят на Джил, но черните боготворят Аджуджо Тъмния и неговия клан. Аския дошъл в Томбалку със Сакумбе и възстановил култа към Аджуджо, който бил да западнал, поради афакските свещеници. Той има и таен, собствен култ и се кланя бог знае на какви гадости. Аския прави черна магия, която е по-силна от магиите на афаките и черните го имат за пророк, изпратен им от тъмните богове. Сакумбе и Аския стават все по-силни, докато силата на Зеебе, който командвал и Даура отслабва.

Тъй като съм приятел на Сакумбе и Аския ме подкрепи, черните ме приеха с голямо одобрение. Сакумбе имал един генерал на конницата, Кордофо, той бил отровен и ми даде неговото място, от което черните бяха много доволни, а афаките силно раздразнени.

Томбалку ще ти хареса! В него има плячка за хора като нас! Там има половин дузина силни фракции, които кроят заговори и интриги една срещу друга. Непрекъснато възникват разпри по кръчми и улици, извършват се тайни убийства, осакатявания и екзекуции. Но има и

жени, злато, вино... всичко, за каквото мечтае един наемен войник! Аз съм на висока почит и с голяма власт! Всемогъщи Кром, Амалрик, не би могъл да дойдеш в по-добро време! Но защо, какво има? Не изглеждаш така ентусиазиран, какъвто те знам.

— Моля за извинение, Конан — каза Амалрик. — Интерес не ми липсва, но умората и нуждата от сън взеха да надделяват.

Аквилониецът обаче не мислеше за злато и жени, а за момичето, което спеше в скута му. Той не изпитваше никаква радост при мисълта да заживее сред такава бъркотия от интриги и кръв, каквата му бе описал Конан. Без сам да разбере, в него беше настъпила някаква неуловима промяна. Той предпазливо каза:

— Преди малко ти ни спаси живота, за което вечно ще ти бъда благодарен. Но аз допуснах да те пленят афаките и нямам право на твоето великодушие. Вярно, мислех, че си мъртъв, но...

Конан отметна назад глава и се засмя неудържимо с боботещ смях. После удари младия човек по гърба с такава сила, че едва не го просна на земята.

— Забрави това, Амалрик! При всички реални шансове, които имах, аз наистина трябваше да бъда мъртъв. Ако се беше опитал да ме спасиш, афаките щяха да те разчекнат като жаба. Ела с нас в Томбалку и се постарай да бъдеш полезен! При Запайо ти командваше кавалерийски взвод, нали?

— Да, така беше.

— Аз имам нужда от адютант, който да обучава моите момчета. Те се бият като демони, но нямат понятие от военно изкуство. Всеки се бие сам за себе си. Между нас казано, от тях можем да направим истински войници. Още вино! — изрева той.

3.

На третия ден след срещата на Амалрик с Конан конниците на Томбалку наближиха столицата. Амалрик яздеше начело на колоната до Конан, а Лиса веднага зад Амалрик на кобила. Подир тях следваше ротата в колона по двама. Бели дрехи се вееха на вятъра. Дрънкаха юздите. Скърцаха седла. Залязващото слънце осветяваше върхове на копия. Повечето конници бяха тибу, но имаше също и от по-малките пустинни племена.

Освен местните езици, всички говореха опростен диалект на шемитски, който служеше като общ език за тъмнокожите от Куш до Зимбабве и от Стигия до полумитическото черно кралство на атлейните, далеч на юг. Преди много столетия шемитски търговци преминавали по пътищата на този огромен район и заедно със стоките донесли и своя език. Амалрик също знаеше достатъчно шемитски и можеше свободно да общува с тези сурови войни от безводните земи.

Когато слънцето, подобно на огромна капка кръв, потъна зад хоризонта, пред тях се появиха светли точки. Теренът се спускаше надолу под лек наклон, после отново се изравни. Върху тази равнина се простираше голям град с ниски жилища. Къщите бяха направени от сиво-кафяв кирпич, така че първото впечатление на Амалрик беше за естествени земни образувания и камък — една разбъркана маса от скали, дерета и големи камъни, а не за град.

В подножието на склона се издигаше здрава кирпичена стена, над която стърчаха горните части на къщите. От празното пространство в центъра на града трепкаха светлини и се носеше приглушен от разстоянието рев.

— Томбалку — каза Конан, после вдигна глава и се заслуша. — Велики Кром! Нещо се е случило. По-добре да побързаме.

Той заби шпорите в корема на коня си. Подир него колоната препусна в лек галоп надолу по склона.

Томбалку се намираше на ниска, клиноподобна стръмна стена на скала, сред широко разпръснати палмови горички и бодливи мимози.

Стената се издигаше над завоя на една мудна река, в която се отразяваше синевата на вечерното небе. Отвъд реката полето преминаваше в тревисти савани.

— Коя е тази река? — попита Амалрик.

— Джелуба — отговори Конан. — Тече на изток от тук. Някои казват, че завива на юг и се влива в Заркеба. Някой ден може би ще отида да видя.

Масивните дървени порти бяха отворени и колоната премина в лек галоп. По тесните криви улици вървяха облечени в бяло хора. Конниците зад белите мъже поздравяваха познатите си и се хвалеха с успехите си.

Обръщайки се на седлото, Конан заповяда на един боец с кафява кожа и той поведе колоната към казармите. Кимериецът, следван от Амалрик и Лиса, препусна към централния площад.

Обитателите на Томбалку се бяха разбудили от следобедния си сън. Навсякъде по мекия пясък на улиците се влачеха облечени в бяло тъмнокожи фигури. Амалрик беше поразен от неочакваните размери на тази пустинна столица и от нелепата смесица от варварство и цивилизация, която се виждаше на всяка крачка. В обширните църковни дворове, на няколко метра един от друг, боядисани и украсени с пера магьосници-доктори подскачаха и разтърсваха свещени кости, мургави свещеници напяваха митове за своята раса, мрачни философи спореха за природата на човека и на боговете.

Наближавайки централния площад, тримата ездаци срещаха все повече хора, бързаци в същата посока. Улиците се задръстиха от хора, но мощният глас на Конан им разчисти пътя.

В края на площада те слязоха от конете и Конан подхвърли юздите на един човек от тълпата. После с мощните си рамене кимериецът си проправи път към трона в далечния край на площада. Лиса се вкопчи в ръката на Амалрик, който се буташе през тълпата подир Конан.

Около площада бяха строени полкове от черни копиеносци, които ограждаха огромно, празно, квадратно място. Светлината от огньовете, запалени в ъглите на площада, осветяваше големи овални щитовете от слонска кожа, дълги остриета на копия, щраусови пера и лъвски гривни на украшенията за глава и бялото на очите и зъбите на черните лица на бойците.

В центъра на празния квадрат един мъж беше завързан за кол. Беше набит, мускулист, с кафява кожа и широко лице, само с една препаска около слабините. Той опъваше въжетата, с които беше завързан, а пред него подскачаше мършава, фантастична фигура на черен мъж. По-голяма част от кожата му беше покрита с цветни шарки, а бръснатата му глава беше изрисувана да прилича на череп. Емблема от пера и маймунска кожа се вееше насам-натам, докато той танцуваше пред малък триножник. Под триножника тлееше огън и се виеше тънък цветен пушек.

Зад кола, в едната страна на празния квадрат се издигаха два трона от изрисувани гипсови тухли, украсени с парчета цветно стъкло, с облегалки от цели бивни на слон. Тези тронове стояха на подиум, до който водеха няколко стъпала. На единия от тях, в дясно на Амалрик, се беше излегнала огромна, тлъста, черна фигура. Човекът носеше дълго, бяло наметало, на главата си имаше сложно украшение от череп на лъв и няколко щраусови пера.

Другият трон беше празен, но онзи, който трябваше да седи на него, стоеше наблизко. Беше слаб мъж, с лице като на сокол, също с бяло наметало като другия. На главата си вместо накит от кости и пера той имаше тюрбан, украсен със скъпоценни камъни. Мършавият човек размахваше юмрук към дебелия и крещеше, докато една група пазители на трона неспокойно гледаха кавгата между своите крале. Когато Амалрик, следвайки Конан, дойде по-близо, той чу думите на мършавия крал:

— Лъжеш! Аския изпрати на змиите това послание, както ти го наричаш. Ако не спреш с тази палячовщина, ще има война! Ние ще те убием, черен дивак! Ще те режем парче по парче! — Гласът на слабия мъж премина в крясък. — Направи както ти казвам! Спри Аския, иначе в името на ужасния Джил...

Той се пресегна за ятагана си. Охраната около трона насочи копия. Дебелият черен само се засмя към гневното лице над себе си.

Конан, който беше преминал през редиците на копиеносците, се насочи към кирпичените стъпала на подиума и се хвърли между двамата монарси.

— По-добре свали ръка от сабята си, Зеебе — изръмжа кимериецът, а после се обърна към другия: — Какво става, Сакумбе?

Черният крал се изкикоти.

— Даура е намислил да се отърве от мен, като ми изпрати змии. Ух! Пепелянки в леглото ми, аспиди^[1] в дрехите ми, мамби^[2], падащи от гредите на тавана. Освен няколкото роби и прислужници — и три от жените ми умряха от тях. Аския научи с гадаене, че това е дело на Даура и хората ми го хванаха по време на заклинание. Погледни ей там, генерал Конан. Аския току-що закла козела. Неговите демони всеки момент ще пристигнат.

Проследявайки погледа на Конан, Амалрик обърна глава към празния квадрат, на който се издигаше кола с вързаната за него жертва. Пред него издъхваше козелът. Аския приближаваше кулминацията на своето заклинание. Докато подскачаше и тракаше с костите, гласът му се извиси до писък. Пушекът от триножника се сгъсти, заизвива се, засвети със собствена мъртвешка светлина.

Вече беше паднала нощ. Звездите, които светеха ярко в чистия пустинен въздух, помръкнаха и станаха червени. Тъмночервен воал покри лицето на изгряващата луна. Пламъците изчезнаха и огънят остана да тлее. Вятърът довя от горните слоеве на въздуха говор на нечовешки език. Чу се шум като от размахване на кожени крила.

Прав и неподвижен, с протегнати ръце, отметната назад украсена с пера глава, Аския произнасяше дълго заклинание със странни имена. Косите на Амалрик настръхнаха. Между потока от безсмислени срички той чу три пъти името „Олам-онга“.

После Даура изпищя толкова силно, сякаш искаше да надвика заклинанието на Аския. При оскъдната, трепкаща светлина от огъня Амалрик не беше съвсем сигурен какво видя. Изглежда нещо ставаше с Даура, който се бореше и пищеше.

Около основата на кола, за който беше завързан магьосникът, се появи и започна да се разширява локва кръв. Цялото тяло на мъжа започна да се покрива с отвратителни рани, макар да не се виждаше нищо, което би могло да го нарани. Писъците му стихнаха до тихи ридания, после престанаха, макар че тялото му продължаваше да се движи във въжетата, сякаш някакво невидимо присъствие го теглеше. Сред тъмната маса, в която беше Даура, се появи слаба бяла светлина. Амалрик разбра ужасен, че се белеят костите му...

Луната възвърна нормалната си сребърна светлина. Звездите отново заблестяха като скъпоценни камъни. Огньовете на празния площад лумнаха. Увеличаващата се светлина освети скелета, все още

завързан за кола и изправен сред локва кръв. Крал Сакумбе заговори със силния си мелодичен глас:

— Толкова по въпроса за този мошеник. Сега, що се отнася до Зеебе... В името на носа на Аджуджо, къде е този подлец?

Докато всички бяха вперили очи в драмата на кола, Зеебе беше изчезнал.

— Конан — обърна се Сакумбе към кимериеца — по-добре да събереш полковете, защото аз не мисля, че моят брат крал ще допусне нощта да мине без намесата му.

Конан издърпа Амалрик напред.

— Крал Сакумбе, това е аквилониецът Амалрик, мой някогашен боен другар. Нужен ми е като адютант, Амалрик, най-добре ти и твоето момиче да останете с краля, тъй като не познаваш нещата и ако се опиташ да се намесиш в предстоящия бой, ще бъдеш убит.

— Радвам се да се запозная с приятел на силния Амра — каза Сакумбе. — Зачисли го на храна, Конан, и събери бойците... О, Деркетто, негодникът не си е губил времето! Погледни ей там!

От далечния край на площада се чу шум и бъркотия. Конан скочи от подиума и започна да издава заповеди на командирите на черните полкове. Втурнаха се вестители. С дълбок, патетичен тон започнаха да звучат барабани, удряни от кафявите длани на черни ръце.

В далечния край на площада се появи рота от облечени в бяло конници, които мушкаха с копия и удряха с ятагани черните маси пред себе си. Пред тази атака редиците на черните копиеносци се разпаднаха в безформена тълпа. Един подир друг те падаха под блестящата стомана. Телохранителят на крал Сакумбе се свря между двата трона — единият празен, другият зает от тромавото тяло на Сакумбе.

Лиса, разтреперана като лист, стискаше ръката на Амалрик.

— Кой срещу кого се бие? — прошепна тя.

— Това трябва да са афаките на Зеебе — отговори Амалрик, — опитват се да убият черния крал и да направят Зеебе единствен владетел.

— Ще се доберат ли до трона? — попита тя, сочейки тълпата от тъмни фигури, които се биеха на площада.

Амалрик вдигна рамене и погледна към Сакумбе. Кралят негър, излегнал се на трона, имаше напълно спокоен вид. Той вдигна до

устата си златна чаша и отпи голяма глътка вино. После подаде подобна чаша на Амалрик.

— След цялото това патрулиране, без да си имал време да се измиеш и починеш, сигурно си жаден, млади човече — каза той. — Пийни!

Амалрик раздели питието с Лиса. На площада топуркането и цвиленето на коне, ударите на оръжията и писъците на ранените мъже се сляха в сатанински шум. Повишавайки глас, за да бъде чуто, Амалрик каза:

— Ваше Величество трябва да е много смел, за да се държи толкова спокойно или... — Амалрик не завърши изречението.

— Или много глупав, искаш да кажеш? — Кралят се засмя. — Не, не съм нито едното, нито другото. Аз съм просто реалист. Много съм дебел, за да мога да се спася с бягство. Освен това, ако побягна, моите хора ще решат, че всичко е загубено и също ще побягнат, оставяйки ме на преследвачите. Докато ако стоя тук, съществува голям шанс... ах, те вече идват!

На площада нахлуха много черни войни и се включиха в битката. Сега конницата на афаките започна да отстъпва. Прободени коне се изправяха на задните си крака и събаряха ездачите. Силни черни ръце и копия смъкваха ездачите от конете или ги събаряха от седлата. Скоро прозвуча тръба. Останалите живи афаки обърнаха конете и се изтеглиха от площада. Врявата стихна.

В настаналата тишина се чуваха само стенанията на ранените, с които беше осеян целият площад. От страничните улици излязоха черни жени и затърсиха мъжете си, за да се погрижат за тях, ако са живи или да ги оплачат, ако са мъртви.

Сакумбе седеше невъзмутимо на трона си и пиеше, докато Конан, стиснал окървавената си сабя в ръка и следван от група офицери, окичени с пера, крачеше през площада.

— Зеебе и повечето афаки избягаха — каза той. — Наложил се да ударя по главите няколко от твоите момчета, за да престанат да избиват афакските жени и деца. Могат да ни потрябват като заложенници.

— Добре си сторил — каза Сакумбе. — Пийни!

— Идеята ти не е лоша — отговори Конан и изпразни на големи глътки подадената му чаша. После той погледна към празния трон. Черният крал проследи погледа му и се усмихна.

— Е? — каза Конан. — Какво ще правим? Ще седна ли на трона? Сакумбе се изкиска.

— Искаш да ковеш желязото, докато е топло, Конан! Никак не си се променил.

После кралят заговори на език, който Амалрик не разбираше. Конан изсумтя в отговор, а след това последва размяна на реплики на същия непознат език. Аския се качи на подиума и се присъедини към разговора. Той говореше разпалено, викаше подозрително, поглеждаше навъсено към Конан и Амалрик.

Най-после Сакумбе с една остра дума накара магьосника да млъкне и надигна тежкото си тяло от трона.

— Хора на Томбалку! — извика той.

Всички на площада обърнаха очи към подиума. Сакумбе продължи:

— Тъй като подлият предател Зеебе избяга от града, един от двата трона на Томбалку е свободен. Вие видяхте какъв силен боец е Конан. Ще го приемете ли за ваш втори крал?

След миг тишина се чува няколко одобрителни гласа. Амалрик забеляза, че мъжете, които извикаха, бяха от лично предвожданите от Конан конници тибу. Одобрителните викове нараснаха като лавина. Сакумбе бутна Конан на празния трон. Чу се мощен вик. На площада, вече очистен от убити и ранени, отново лумнаха огньовете. Отново започнаха да бият барабани, но този път не за война, а за буйно нощно тържество.

Часове по-късно, замаян от пиене и умора, Амалрик се влачеше заедно с Лиса по улиците на Томбалку, следвайки Конан към скромната къща, която той им бе намерил. Преди да се разделят, Амалрик го попита:

— За какво разговаряхте със Сакумбе на онзи неразбираем език, преди да те постави на трона?

Дълбоко в гърлото на Конан закъкори смях.

— Говорехме на един крайбрежен диалект, който тези хора тук не разбират. Сакумбе ми каза, че ако не съм забравил цвета на кожата си, двамата трябва да се разбираме като крале.

— Какво е искал да каже с това?

— Че не ме очаква нищо добро, ако намисля да му отнема властта, защото сега тук истински черните са преобладаващо

болшинство и никога няма да се подчинят на бял крал.

— Защо?

— Предполагам, защото много пъти са били клани и ограбвани, и поробвани от мародерстващи банди на бели стигийци и шеми.

— А какво говореше магьосникът, Аския? Какво казваше той на Сакумбе?

— Той предупреждаваше краля. Твърдеше, че неговите духове му казали, че заради нас Томбалку ще бъде сполетян от беди и разрушение. Но Сакумбе му затвори устата, като му каза, че ме познава много добре и вярва на мен повече, отколкото на който и да е шаман. — Конан се прозя като сънлив лъв. — Сложи малкото момиче да спи, преди да е заспала права.

— Ами ти?

— Аз? Аз се връщам. Празненството едва сега започва!

[1] Вид отровна змия — щитоносна усойница. — Б.пр. ↑

[2] Отровна змия от класа *Dendroaspis* от Централна и Южна Африка, ухапването на която е смъртоносно. — Б.пр. ↑

4.

Един месец по-късно Амалрик, покрит с пот и прах, дръпна юздите на коня си и пропусна ескадроните да минат покрай него в една последна, голяма атака. Цяла сутрин, както многото сутрини преди това, той ги бе обучавал отново и отново в елементите на цивилизована кавалерийска тактика: — „Напред, ходом!“ „Напред, тръс!“, „Напред, лек галоп!“, „Атака!“ „Обръщай!“, „Оттегляй се!“, „Пригответи се за ново нападение!“, „Напред, ходом!“ — И така цели дни.

Макар че новата тактика все още не беше добре усвоена, кафявите пустинни соколи изглежда най-после бяха започнали да разбират по нещо. В началото те много мърмореха и гледаха кисело на тези чужди методи на воюване. Но Амалрик, подкрепен от Конан, преодоля тяхната съпротива посредством комбинация от безпристрастна справедливост и сурова дисциплина. Сега той създаваше страхотна бойна сила.

— Подай сигнал „Оформи колона“ — обърна се той към тръбача до него. Когато проехтя сигналът, конниците дръпнаха юздите на конете си и с много блъскане и ругатни се подредиха в колона. Те препуснаха назад към стените на Томбалку, покрай нивите, където полуголи черни селянки спряха работа и се подпряха на мотиките си, за да погледат.

Амалрик прибра коня в кавалерийските конюшни и се запъти към дома си. Когато наближи къщата, той с изненада видя магьосникът Аския на улицата пред къщата да разговаря с Лиса. Слугинята на Лиса, сибийка, стоеше на прага и слушаше.

— Какво има, Аския? — попита Амалрик с тон, който съвсем не беше приятелски. — Какво правиш тук?

— Аз отговарям за благоденствието на Томбалку. За да изпълнявам успешно това си задължение, трябва да задавам въпроси.

— Не искам в мое отсъствие чужди мъже да задават въпроси на жена ми.

Аския се усмихна злобно.

— Съдбата на града е по-важна от онова, което ти искаш или не искаш, бели човече. Прощавай до следващия път!

Магьосникът си тръгна и перата на главата му се разлюляха. Амалрик се намръщи и последва Лиса в къщата.

— За какво те разпитваше? — попита Амалрик.

— О, за живота ми в Газал и как съм те срещнала.

— И ти какво му каза?

— Разказах му какъв голям герой си и как си убил бога на Червената кула.

Амалрик се намръщи и се замисли.

— Щеше ми се да не му беше казвала за това. Не знам защо, но съм сигурен, че той ще ни създаде неприятности. Веднага трябва да отида при Конан... О, Лиса, ти плачеш!

— Аз... аз съм толкова щастлива!

— За какво?

— Че ме призна за твоя жена! — Тя склучи ръце около врата му и започна да го обсипва с нежности.

— Хайде, хайде — каза той. — Бях длъжен да помисля за това по-рано.

— Трябва да направим сватбено тържество още тази нощ!

— Разбира се! Но преди това се налага да видя Конан...

— О, остави това за по-късно! Освен това, ти си прашен и уморен. Преди да се изправиш пред онези ужасни хора, най-напред хапни, пийни, почини си.

Интуицията на Амалрик му подсказваше, че веднага трябва да отиде при Конан. Но той се безпокоеше от срещата. Макар да беше сигурен, че Аския замисля някакъв лош план срещу него, Амалрик нямаше никакво определено обвинение срещу магьосника. В края на краищата се остави Лиса да го придума. В ядене и пиене, миене, любене, и спане следобедът се изниза. Когато Амалрик тръгна за двореца, слънцето беше слязло ниско.

Дворецът на крал Сакумбе, както всичко в Томбалку, беше от сиво-кафяв кирпич, огромен също като централния площад. Телохранителите на Сакумбе познаваха Амалрик и бързо го пуснаха да влезе вътре. Тънки листа от ковано злато покриваха стените и ослепително отразяваха червения блясък на залязващото слънце. Той

пресече един широк вътрешен двор, гъмжащ от кралски жени и деца и влезе в частните покои на краля.

Амалрик намери двамата крале на Томбалку, белия и черния, изтегнати на възглавници върху голяма бакхариотска черга, с която беше застлан мозаечният под. Пред всеки имаше купчина златни монети от различни страни, а до лактите им големи чаши с вино. Един роб стоеше с кана в ръка, готов да пълни чашите.

Очите на двамата мъже бяха кръвясали. Очевидно отдавна пиеха. На чергата между тях лежаха две зарчета.

Амалрик се поклони официално.

— Ваши Величества...

Конан погледна нагоре със замъглени очи. Той носеше на главата си украсен със скъпоценни камъни тюрбан като този, който носеше Зеебе.

— Амалрик, сядай на възглавниците и хвърли заровете с нас. Късметът ти тази нощ не може да е по-лош от моя!

— Ваши Височества, аз наистина не мога да си позволя...

— О, по дяволите! Ето ти пари да залагаш. — Конан загреба пълна шепа монети от купчината пред него и я тръшна на чергата. Когато Амалрик седна на пода Конан, сякаш осенен от неочаквана мисъл, погледна остро към Сакумбе.

— Виж какво ще ти кажа, братко кралю — започна той. — Ще хвърлим двамата по веднъж. Ако спечеля аз, ти ще заповядаш на армията да тръгне срещу краля на Куш.

— А ако спечеля аз? — попита Сакумбе.

— Тогава няма да тръгне, както ти искаш.

Сакумбе поклати глава и се засмя.

— Не, братко кралю, няма да ме хванеш така лесно. Когато наистина сме готови, тогава ще тръгнем, не по-рано.

Конан удари по чергата с огромния си юмрук.

— Какво, по дяволите, става с теб, Сакумбе? Ти не си онзи Сакумбе, какъвто беше. Тогава беше готов на всякаква авантюра. Сега се интересуваш само от храна, вино и жени. Какво е станало с теб?

Сакумбе хлъцна.

— Някога, братко кралю, аз исках да стана крал, за да командвам много мъже, да имам много вино, жени и храна. Сега имам всичко това. Защо трябва да го рискувам в ненужни авантюри.

— Но ние трябва да разширим нашите граници до Западния океан, да контролираме търговските пътища, които водят до и от брега. Ти знаеш не по-лошо от мен, че богатството на Томбалку идва от контрола върху тези пътища.

— И след като победим краля на Куш и достигнем до брега, тогава какво?

— Как какво? Тогава ще насочим армиите си към гатанските племена, за да ги покорим и да спрем техните нападения.

— А после, несъмнено, ще искаш да ударим на север или на юг и така ще продължаваме вечно. Кажи ми, човече, да предположим, че покорим всички страни на хиляда мили от Томбалку и притежаваме богатство, по-голямо от това на кралете на Стигия. Какво ще правим след това?

Конан се прозина и се протегна.

— Как какво, ще се радваме на живота, предполагам. Ще се украсим със злато, ще ловуваме и ще пируваме по цял ден, ще пием и ще се забавляваме с жени по цяла нощ. И през останалото време ще си разказваме лъжи за преживени приключения.

Сакумбе отново се засмя.

— Ако това е всичко, което искаш, та сега вършим точно това! Ако искаш повече злато или храна, или пиене, или жени, само ми кажи и на часа ще ги получиш.

Конан поклати глава, промърмори нещо неразбираемо и се намръщи озадачаващо. Сакумбе се обърна към Амалрик.

— А ти, млади приятелю, какво си дошъл да ни кажеш?

— Милорд, аз дойдох да помоля лорд Конан да посети моята къща и да потвърди брака ми с моята жена. Мисля, че след това ще ми окаже чест да остане за малко на сватбеното тържество.

— Малко сватбено тържество? — каза Сакумбе. — Не, не така, в името на носа на Аджуджо! Ще направим голямо пиршество, с цял печен вол, с реки от вино, с барабани и танцьорки! Какво ще кажеш, братко кралю?

Конан се оригна и се усмихна.

— Съгласен съм с теб, братко кралю. За Амалрик ще направим такова сватбено тържество, че три дни след това да не може да се държи на краката си!

— Има и друг въпрос — каза Амалрик, малко ужасен от перспективата за такова тържество, каквото имаха предвид тези варварски крале, но не знаеше как да им откаже. Той разказа за разпита на Аския.

Когато свърши, двамата крале се намръщиха. Сакумбе каза:

— Не се бой от Аския, Амалрик. Всички магьосници трябва да бъдат контролирани, но този е мой ценен слуга. Без неговото магьосничество... — Сакумбе погледна към вратата и извика: — Какво има?

Телохранителят на вратата каза:

— Кралю, един разузнавач от конниците на тибу иска да говори с теб.

— Въведи го — обади се Конан.

Влече един черен в окъсани бели дрехи и се хвърли на земята. Когато коремът му допря до земята, от дрехите му се вдигна облак прах.

— Ваши Величества! — започна той задъхан. — Зеебе и афаките настъпват към града! Видях ги вчера при оазиса Кидеса и яздих цяла нощ, за да ви съобщя.

Конан и Сакумбе изведнъж изтрезняха и скочиха на крака. Конан каза:

— Братко кралю, това означава, че Зеебе може да бъде тук утре. Заповядай барабаните да бият сбор. — Докато Сакумбе предаваше заповедта на един офицер, Конан се обърна към Амалрик:

— Мислиш ли, че можеш да изненадаш афаките по пътя им насам и да ги разбиеш с твоите конници?

— Може би — отговори предпазливо Амалрик. — Те ще ни превъзхождат по численост, но някои дефилета на север са подходящи за засада...

5.

Един час по-късно, когато слънцето беше залязло зад кирпичените стени на Томбалку, Конан и Сакумбе седнаха на тронове си на площада. Барабаните биеха сбор и от всички страни към площада, на който бяха запалени огромни огньове се стичаха боеспособни черни мъже. Украсени с пера офицери строяваха бойците в редици и проверяваха с пръсти дали върховете на копията им са достатъчно остри.

Амалрик крачеше по площада, за да докладва на кралете, към полунощ конниците ще бъдат готови да потеглят. Главата му гъмжеше от схеми и стратегии. Дали, ако афаките се разпръснат при първата атака да спре боя и да се оттегли, за да ги атакува отново, тогава, когато слязат от конете и се разпръснат, за да атакуват стените на Томбалку...

Той се изкачи по стъпалата на подиума, където седяха кралете и даваха заповеди на заобикалящите ги черни офицери.

— Ваши Величества... — започна Амалрик.

Един кръсък го прекъсна. Зад тронове се появи Аския, сочещ с пръст към Амалрик и викащ към кралете:

— Ето го! — изкрещя магьосникът. — Това е мъжът, който е заклал бога! Човекът, който е убил един от моите богове!

Стреснати, негрите около тронове обърнаха лица към Амалрик. В светлината от огньовете бялото на очите им блестеше на фона на черните им кожи. В израженията им се криеше някакво благоговение и страх. Очевидно, за тях беше неразбираемо, как простосмъртен може да убие бог. Един такъв човек трябва също да е бог.

— Какво наказание се полага за такова светотатство? — продължи Аския. — Аз настоявам, убиецът на Олам-онга и неговата жена да бъдат предадени на мен, за да им наложат аз наказание! О, богове, те трябва да бъдат подложени на такива мъки, каквито не е изпитвал никой смъртен през всички векове...

— Млъкни! — изрева Конан. — Ако Амалрик е убил призрака на Газал, светът е станал по-добър от това. Сега се махай от тук и престани да ни досаждаш. Ние имаме работа.

— Но, Конан... — каза Сакумбе.

— Тези белокожи дяволи винаги се поддържат! — извика Аския.
— Сакумбе, ти все още ли си крал? Ако си крал, заповядай да ги хванат и да ги завържат. Ако ти не знаеш какво да правиш с тях...

— Е... — започна Сакумбе.

— Слушай! — извика Конан. — Ако в Газал вече не живее така наречения бог, ние можем да завладеем града, да заставим неговите хора да работят, да ги накараме да ни научат на техните науки. Но преди това, разкарай този магьосник, преди да опитам острието на сабята си върху него!

— Аз искам... — изпищя Аския.

— Разкарай го! — изрева кимериецът, сложил ръка на сабята си.
— Велики Кром, да не би да мислиш, че ще оставя един верен другар като Амалрик на милосърдието на главорез, служител на дявола?

Сакумбе най-после се надигна и се изправи в трона.

— Махай се, Аския! — каза той. — Амалрик е добър боец и ти няма да го получиш. По-добре се заеми с магиите си, за да победим Зеебе.

— Но аз...

— Заминавай! — Тлъстата ръка на краля посочи напред.

Аския побесня от ярост.

— Много добре, заминавам! — извика най-после той. — Но вие двамата още не сте чули последната ми дума! — С тези думи магьосникът доктор побягна.

Амалрик продължи с доклада си за конниците тибу. Поради постоянно пристигащите и заминаващи пратеници и офицери, докладващи за готовността на своите сили, мина известно време, преди той да успее да изложи пред краля целия си план. Конан направи няколко допълнения и после каза:

— Струва ми се, че планът е добър, а, Сакумбе?

— Щом ти го харесваш, братко кралю, трябва да е добър. Заминавай, Амалрик, събери нашите конници... ай! — Внезапно Сакумбе нададе ужасен писък, очите му сякаш щяха да изскочат от

очните ябълки. Той залитна от трона, хващайки се за гърлото. — Горя! Горя! Спасете ме!

В тялото на Сакумбе протичаше ужасно явление. Макар че нямаше никакви видими следи на огън, никакво усещане за топлина, ясно се виждаше, че човекът действително изгаря, сякаш беше вързан за запален сноп пръчки. Кожата му се покри с мехурчета, после се овъгли и се напука, а въздухът се изпълни с миризма на изгоряла плът.

— Залейте го с вода! — извика Амалрик. — Или вино! Каквото има!

Измъченият черен крал не преставаше да пици. Някой лисна върху него ведро, пълно с течност. Чу се съскане и се вдигна облак пара, но писъците продължиха.

— Кром и Иштар! — изруга Конан, оглеждайки се гневно. — Трябваше да убия този танцуващ дявол докато ми беше под ръка.

Писъците намаляха и престанаха. Останките от краля — треперещ, безформен предмет без никаква прилика с живия Сакумбе — лежаха върху подиума в локва разтопена човешка мазнина. Някои от накичените с пера офицери избягаха, обхванати от паника, други се хвърлиха на земята, призовавайки различни богове. Конан стисна в мечешка хватка китката на Амалрик.

— Трябва бързо да се махнем от тук! — каза той с тих, напрегнат глас. — Тръгвай!

Амалрик не се съмняваше, че кимериецът добре разбира опасностите, които ги очакваха. Той последва Конан надолу по стъпалата на подиума. На площада цареше пълно объркване. Накичени с пера войни нервно крачеха, викаха и жестикулираха. Тук-там между тях бяха избухнали боеве.

— Умри, убиец на Кордофо! — извиси се един глас над врявата. Точно пред Конан един висок, кафяв мъж отметна назад ръка и хвърли копие от близо разстояние. Само светкавичната бързина на варварина спаси Конан. Кимериецът се завъртя и се наведе, така че копието мина над него, прелетя на един пръст от главата на Амалрик и се заби в тялото на друг боец.

Нападателят изнесе назад ръката си, за да хвърли второ копие. Преди да замахне, сабят на Конан изхвърча от ножницата, описа червена дъга от отразената светлина на огньовете и порази целта. Мъжът падна на земята, разцепен от рамото до гръдната кост.

— Бягай! — изрева Конан.

Амалрик затича, блъскайки се сред развълнуваните тълпи на площада. Мъжете крещяха и сочеха към тях. Някои затичаха подире им.

Амалрик се спусна в една странична улица подир Конан. Зад тях се чуваха виковете на преследвачите. Улицата се стесни и се изви. Конан, който тичаше пред Амалрик, неочаквано изчезна.

— Влизай тук, бързо! — чу той гласа на кимериеца, който се беше сврял в широкото само един ярд пространство между две кирпичени къщи.

Амалрик се пхна в тази ниша. Когато преследвачите преминаха по улицата, отвори широко уста, за да си поеме дъх.

— Още хора от рода на Кордофо — промърмори кимериецът в тъмното. — Готвят се за отмъщение откакто Сакумбе се отърва от Кордофо.

— Какво ще правим сега? — попита Амалрик.

Конан обърна глава нагоре към тясната, осветена от звездите ивица от небето.

— Мисля, че можем да се изкачим на покривите — каза той.

— Как?

— По начина, който използвах да се изкачвам по скалите още като юноша в Кимерия. Ето, дръж това острие.

Конан подаде на Амалрик едно копие и Амалрик разбра, че кимериецът го е взел от човека, когото беше заклал. Оръжието имаше тясна, дълга цял ярд глава от меко желязо, с фино назъбен ръб. Под дръжката един тънък железен ствол балансираше теглото на главата.

Конан тихо изсумтя, запъна гърба си в едната стена, а краката си в другата и започна да се изтегля сантиметър по сантиметър нагоре. На фона на звездното небе той се виждаше само като черен силует и след това изчезна. После се чу тих глас:

— Подай ми копието и тръгвай.

Амалрик му подаде копието и на свой ред запълзя нагоре. Покривите бяха направени от греди, покрити с дебел пласт от палмови листа и слой глина върху тях. Понякога под краката им глината се поизронваше и се чуваше шумоленето на листата.

Следвайки Конан, Амалрик прекоси няколко покрива, прескачайки над бездната между тях. Най-после се спряха върху една

доста голяма постройка, почти в края на площада.

— Трябва да измъкна Лиса — каза Амалрик силно възбуден.

— Всичко по реда си — изръмжа Конан. — Най-напред трябва да разберем какво става.

Объркването на площада беше престанало. Офицерите отново строяваха военните части. На подиума с двата трона стоеше Аския с емблемата на магьосник и говореше. Макар Амалрик да не можеше да чуе всичко, магьосникът очевидно казваше на томбалканците какъв велик и умен вожд ще им бъде.

Някакъв звук отляво на Амалрик привлече вниманието на аквилониеца. Отначало като шепот, като шум от тълпата на площада, той нарасна до рев. На площада се втурна един мъж и изкрещя към Аския:

— Афаките атакуват източната стена!

Тогава отново настъпи хаос. Задумкаха военните барабада. Аския крещеше заповеди надясно и наляво. Един полк от черни копиеносци започна да напуска площада, отправяйки се към мястото на нападението. Конан каза:

По-добре да се махаме от Томбалку. Която и страна да спечели, ще иска да ни вземе кожата. Сакумбе беше прав. Тези хора никога няма да се подчинят на белокожи. Иди в къщата си и пригответи момичето. Намажи лицето и ръцете си със сажди от огнището. Така ще бъдеш по-трудно разпознат в тъмното. Вземи всичките си пари. Ще те чакам тук с коне. Ако побързаме, ще можем да излезем от западната порта, преди да я затворят или Зеебе да я атакува. Но преди да тръгнем, трябва да свърша една работа.

Конан погледна над плътните редици бойци при Аския, който продължаваше да крещи заповеди и да произнася реч върху подиума. Кимериецът повдигна копието.

— Малко е далечко, но мисля, че ще мога да го хвърля — промърмори той.

Конан се изтегли внимателно назад, до другия край на покрива, след това се засили към страната откъм площада. Точно преди да достигне края на покрива, с мощен замах на ръце и на тялото си, той хвърли копието. В тъмнината оръжието се изгуби от очите на Амалрик. Цели три удара на сърцето той се чудеше къде е изчезнало.

Изведнъж Аския изпищя и залитна, от гърдите му се подаваше дългото копие и се полюшваше напред-назад от конвулсивните движения на магьосника. Когато той падна на подиума, Конан изръмжа:

— Да вървим!

Амалрик побягна, скачайки от покрив на покрив. На изток шумът от битката прерасна в смесица от бойни викове, биене на барабани, призиви на тръби, писъци и тракане на оръжия.

Още преди полунощ Амалрик, Лиса и Конан спряха конете си на един пясъчен гребен на миля западно от Томбалку. Те се обърнаха назад към града, сега осветен от зловещата, ослепителна светлина от голям пожар. Когато афаките нахлуха през източната страна и нападнаха черните копиеносци, по улиците тук-там бяха възникнали пожари. Макар последните да бяха по-многобройни, отсъствието на водачи ги постави в неизгодно положение. Нещо, което цялата им варварска доблест не можа да преодолее. Афаките ги изтикваха все по-навътре и по-навътре в града, а огньовете прераснаха в пожари.

От мястото, на което се намираха, ужасният шум от битката и клането се чуваше като шепот. Конан изсумтя:

— Толкова по въпроса за Томбалку! Който и да спечели ние ще трябва да си търсим щастието другаде. Аз съм за брега на Куш, където имам приятели... както и врагове... и където мога да взема кораб за Аргос. Ти какво реши?

— Още не съм решил — отвърна Амалрик.

— Тази твоя млада жена е красива — каза Конан и се усмихна. Светлината от изгрялата луна освети силните му бели зъби, блестящи на почерненото му със сажди лице. — Не можеш да я влачиш по целия широк свят.

От този тон на кимериеца Амалрик настръхна. Той отиде по-близо до Лиса, сложи ръка на кръста ѝ, а с другата посегна към дръжката на сабята си. Конан се засмя.

— Не се бой — каза той. — Никога не съм закъсвал толкова, че да крада жените на приятелите си. Ако дойдете с мен, ще можете да се приберете в Аквилония.

— Не мога да се върна в Аквилония — каза Амалрик.

— Защо?

— Баща ми беше убит при едно сбиване с граф Терентиас, който се радваше на благоразположението на крал Вилерас. Така че всички роднини на баща ми трябваше да напуснат страната, за да не би агентите на Терентиас да ги преследват.

— О, не си ли чул? — каза Конан. — Вилерас умрял преди шест месеца. Сега неговият племенник е крал Намедиъс. Казват, че всички хрантутници на стария крал са уволнени и изгнаниците повикани да се върнат. Научих го от един шемитски търговец. Ако бях на твое място щях да припна за дома. Новият крал ще ти даде някой важен пост. Вземи малката си Лиса и я направи графиня или нещо такова. Колкото до мен, аз съм за Куш и синьото море.

Амалрик погледна назад към червения огън, който до неотдавна беше Томбалку.

— Конан — каза той — защо Аския премахна Сакумбе, а не нас, с които имаше по-непосредствен спор?

Конан вдигна огромните си рамене.

— Може би е имал изрезки от ноктите или нещо по добро от Сакумбе, което не е имал от нас. Така че той е направил магията, която е била по силите му. Никога не съм могъл да разбера магьосниците.

— А ти защо си направи труда да убиеш Аския?

Конан го погледна недоумяващо.

— Шегуваш ли се, Амалрик? Мога ли да не отмъстя за убит другар? Сакумбе, проклета да е потната му черна кожа, беше мой приятел. Макар през последните години да беше напълнял и станал ленив, той беше по-добър човек от много бели хора, които познавам. — Кимериецът въздъхна шумно и поклати глава, както лъв поклаща гривата си. — Е, той е мъртъв, а ние сме живи. Ако искаме да продължаваме да сме живи, по-добре е да тръгваме, преди Зеебе да изпрати подир нас патрул. Да тръгваме!

Трите коня тежко по склона на пясъчния хребет и продължиха в лек тръс на запад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.